

CARTA DOMINICAL

5 DE FEBRER DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Malalts

Cada any el “*Dia del malalt*” ens ajuda a tornar a qüestions fonamentals de la vida. La pròpia malaltia és quelcom “fonamental”.

Entenem que en el món de la medicina, en els programes i les polítiques sanitàries s'ha de parlar de “malalties”, perquè en aquests terrenys les estadístiques, el tracte científic tècnic i el càlcul de resultats és una cosa essencial. Però preferim parlar de malalts, ja que el centre de la nostra atenció és la persona, unitat de cos i esperit, en la qual tot s'integra en la unitat d'un subjecte humà. Quan anem a un hospital sentim la necessitat de recordar que “no hi ha malalties, sinó malalts”, la malaltia és personal... perquè el cos és personal!

Està ben dit això de “*Dia del malalt*”. També és oportú insistir, com fa la Carta del Papa, en l'obligació moral d'imitar el bon samarità que es “fa càrrec de la guarició del malalt”, la víctima que hom pot trobar arran del camí: ocupar-se d'ell és activar la compassió, com a exercici sinodal de guarició.

Però, en cristià, “fer-se càrrec” del malalt és quelcom més que actuar a favor del necessitat per compassió. En tot cas, per al cristià “la compassió” és molt més que un sentiment. Em va sorprendre la lectura d'un treball del teòleg espanyol Manuel Gesteira, titulat “*Christus Medicus*”. *Jesús davant el problema del mal*. En ell hi ha una recopilació de textos dels Sants Pares referents al tracte cristià, inclòs el tracte pastoral, amb els malalts. Hi llegim:

Climent d'Alexandria recordava: *I així com Crist és metge magnífic, l'actuació del qual és presidida per l'amor generós, així també la del metge cristià*. I Gregori de Nissa: *Per a tots vosaltres els que conreeu la medicina, l'amor als éssers humans és un costum ja connatural. Perquè també aquell que va situar la vostra ciència per sobre de totes les coses que formen la vida humana, va pronunciar paraules justes i no va perdre mai de vista el bé*. I Ignasi d'Antioquia recomanava a Policarp d'Esmirna: *Porta tothom*

sobre teu, com a tu et porta el Senyor. Suporta tothom amb esperit de caritat, com ja ho fas... Carrega't sobre teu les malalties de tots.

Diem que la sinodalitat no sols és estar i actuar junts, dialogar o posar-nos d'acord, sinó que és sobretot compartir vida, viure la comunió entre nosaltres. Per la mateixa raó estar al costat del malalt i fer-se càrrec de la seva necessitat és viure, d'alguna manera “conviuere”, el seu sofriment.

Sabem que això, tal com és, entre nosaltres no és possible amb tothom i que solament amb els més pròxims es pot viure una mica d'aquest ideal: el nostre amor és estret, selectiu, condicionat. Però en el més profund la comunió de l'Esperit permet un eixamplament de l'amor fins a cotes insospitades.

Jesús, el Servent de Jahvè, va prendre damunt seu les nostres malalties. Per acostar-nos al malalt és útil activar la nostra sensibilitat i posar-nos en acció servint-lo. Però qui està en Crist, compartint el seu Esperit, no sols veu dilatat el seu amor real vers el qui sofreix, sinó que li ofereix la millor medicina: encomanar la manera de viure el sofriment com a moment privilegiat de gràcia.

No parlem en teoria. El filòsof Jean Guitton, en el seu llibre “*Pau VI secret*”, va deixar constància de la resposta del Papa davant la malaltia personal, eclesial i social:

“En la meua malaltia he pogut constatar la veritat de les paraules de sant Pau: “*Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen*” (Rm 8,28); a això sant Agustí hi afegia: “*Fins i tot els pecats*”. De la meua malaltia Déu en traurà un bé més gran. “*Si vas perdre la utilitat de la dissort, fins i tot esdevindrà més desgraciat*”.

Utilitat, és a dir, creixement, maduració, gràcia. Portem dins la medicina de l'Esperit i l'oferim quan compartim la vida en veritable comunió fraterna.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat